

La tribuna

Pressió fiscal i justícia

A Andorra ha mancat voluntat i valentia a l'hora de controlar i gravar les grans rendes i patrimonis

JAUME
Bartumeu

Després que el milionari americà **Warren Buffet** publicqués el 15 d'agost a *The New York Times* una carta-manifest en la qual deia que «ja n'hi ha prou de consentir als superrics», el dimarts 23 d'agost, a l'edició digital de *Le Nouvel Observateur*, han estat algunes de les fortunes franceses més importants que s'han dirigit al govern de **Nicolas Sarkozy** sol·licitant que se'ls apliqui un impost excepcional i raonable per contribuir a sortir de la crisi.

Una setmana abans, en l'edició del 17 d'agost del 2011 de *Le Monde*, **Maurice Lévy**, president de l'Associació francesa de les empreses privades i president del directori de «Publicis Groupe» havia defensat una contribució especial dels més afavorits.

A l'edició de *La Vanguardia* de dijous passat, 1 de setembre, **Lluís Foix** ho definia com «una iniciativa insòlita» i deia: «D'alguna manera, estem tornant a certs trets del capitalisme victorià, en què l'augment dels ingressos de minories molt reduïdes és inversament proporcional a la reducció de les possibilitats de feina i de sous acceptables per majories que corren el risc de ser exclosos sense possibilitat d'entrar o tornar al circuit de la producció».

El diari britànic de centre-esquerra *The Guardian* ha escrit, irònicament, que buscava desesperadament «una **Liliane Bettencourt** o un **Warren Buffet** anglès». I ha criticat els superrics anglesos afirmant que només es preocupen «... de guanyar diners a l'esquena dels pobres».

Arreu d'Europa aquesta qüestió ha estat d'actualitat els darrers quinze dies: després del màxim responsable de Ferrari, **Luca di**

Montezenolo, cinquanta alemanys d'alt nivell econòmic han reclamat, el dilluns 29 d'agost, aportar una contribució suplementària als ingressos públics.

Aquestes manifestacions ens permeten pensar, ja d'entrada, que no és només a Andorra sinó en la majoria d'estats, que la fiscalitat no recau prioritàriament sobre els que més guanyen ni sobre els que més tenen.

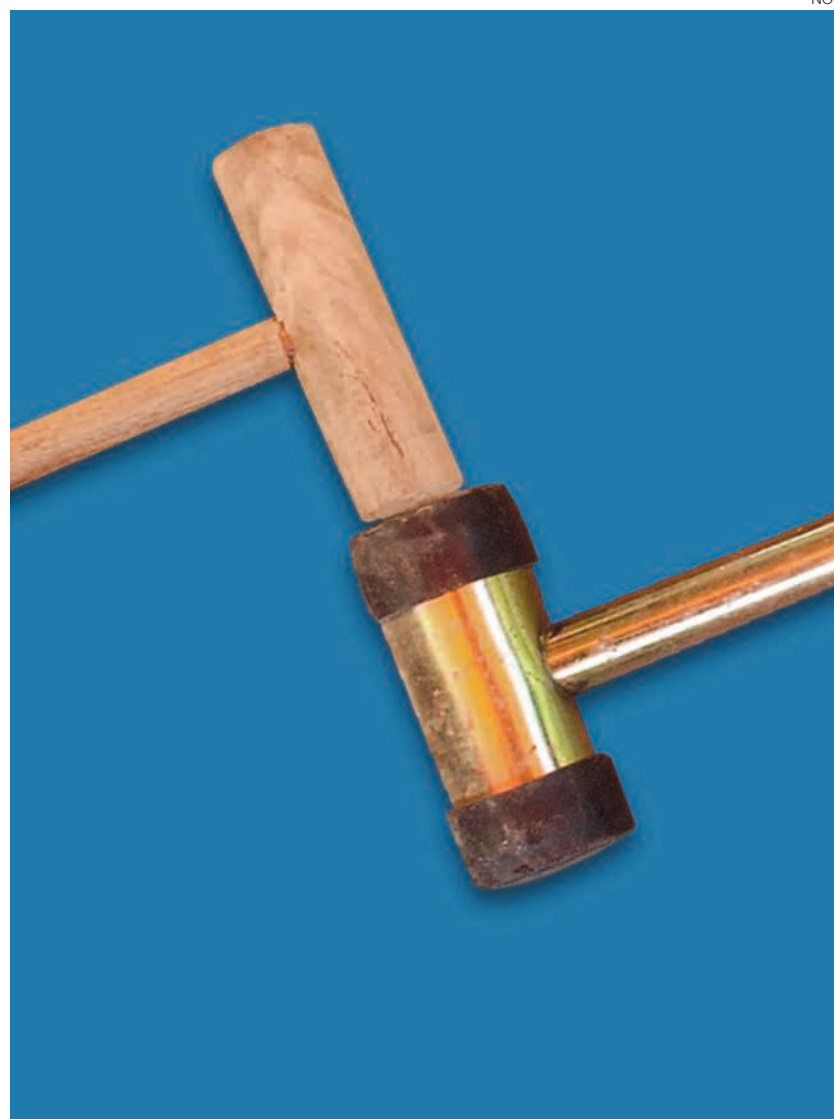
Malgrat aquesta constatació hem esperat uns dies amb la ingènua esperança que els grans patrons i les grans fortunes del país, ja sigui directament o mitjançant la Confederació Empresarial Andorrana (CEA) l'Empresa Familiar Andorrana (EFA) i la Cambra de Comerç, també s'afegirien a aquesta demostració de responsabilitat solidària i demanarien a les institucions de poder fer una contribució extraordinària per a la sortida de la crisi i l'eixugament del dèficit.

Hem esperat debades, ben inútilment.

ELS AUTORS del manifest CEA-EFA-Cambra només estan preocupats en què no els sigui augmentada la pressió fiscal. Fins i tot voldrien rebaixar l'actual. El dogma liberal afirma que la manera més eficient i efectiva d'estimular l'economia és abaixant els impostos. Però això ha estat reiteradament desmentit pels fets i fins i tot pel qui fou director de l'Oficina del Pressupost de la Casa Blanca durant la presidència de **Reagan**, **David Stockman**, que ha parlat recentment dels errors d'abaixar els impostos que es van fer en els anys 1980 a Amèrica.

A Andorra la manca de voluntat i de valentia a l'hora de controlar i gravar les grans rendes i patrimonis ha fet que les grans fortunes gaudeixin d'una fiscalitat privilegiada, per molt que es queixin.

El resultat és que l'Estat el financen sobretot les rendes mitjanes, els consumidors nacionals i el turisme comercial que ens visita.

El pensament neoliberal de la CEA i l'EFA, dominant al Govern de DA, pretén imposar la idea que per sortir de la crisi cal retallar benestar col·lectiu

Avui a Andorra no es tracta de demanar un sacrifici excepcional sinó de recuperar la justícia que ens assenyalava l'article 37 de la Constitució: «Totes les persones físiques i jurídiques contribuiran a les despeses públiques segons la seva capacitat econòmica, mitjançant un sistema fiscal just, establert per la llei i fonamentat en els principis de generalitat i de distri-

bució equitativa de les càrregues fiscals».

Permetre que la injustícia perduri i sotmetre's, com s'està fent, al que dicten els grups de pressió i especialment l'EFA i la CEA deslegítima els que tenen la responsabilitat de governar.

Només des de l'acció política democràtica i responsable es pot regular l'economia per a l'interès ge-

neral, tal i com també estableix la Constitució en l'article 32, quan assenyalava que l'Estat pot intervenir en l'ordenació del sistema econòmic, mercantil, laboral i financer per fer possible, en el marc de l'economia de mercat, el desenvolupament equilibrat de la societat i el benestar general.

Ens hem de malfiar d'aquells que volen limitar el paper de la política i que defensen el «govern dels millors».

Sota l'aixopluc d'una pretesa posició despolititzada i tècnica s'acaba afavorint els interessos dels poderosos.

Ens ho recordava el professor **Daniel Innerarity** en la seva conferència de la setmana passada a la Universitat d'Estiu: la despolitització conscient del món econòmic fa que els riscos econòmics no es mesurin amb criteris socials i polítics.

EL PENSAMENT neoliberal de la Confederació Empresarial Andorrana i l'EFA, dominant al Govern de DA i al seu grup parlamentari al Consell General –on un 55% dels vots els ha donat el 79% de la representació–, pretén imposar la idea –falsa– que per sortir de la crisi i crear ocupació cal –no hi ha altra solució, diuen– retallar el benestar col·lectiu, reduint la inversió social i aprimant els serveis públics, alguns fins a l'anorèxia.

Els dirigents de DA pensen que així podran continuar negant l'evidència de les seqüeles de la política liberal –la seva– dels anys 1995-2009. Són ells, el seu món polític, els que van deixar l'Estat arruïnat i desarmat davant dels poderosos.

En inaugurar la 28a Universitat d'Estiu, **Toni Martí** deia la setmana passada que per sortir de la crisi «...cal un sacrifici col·lectiu i equitatiu...».

Té una majoria suficient per a plasmar ja els seus discursos en postures concretes d'equitat.

¿Per què no ho fa? ≡
President del grup parlamentari socialdemòcrata